

Dziennik Urzędowy C 243

Unii Europejskiej

Tom 48

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

1 października 2005

Zawiadomienie nr	Treść	Strona
	I <i>Informacje</i>	
	Trybunał Sprawiedliwości	
	TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI	
2005/C 243/01	Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 7 lipca 2005 r. w sprawie C-5/03 Republika Grecka przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (EFOGR — Wykluczenie niektórych wydatków — Owoce i warzywa — Pomarańcze — Premie za zwierzęta — Bydło — Owce i kozy)	1
2005/C 243/02	Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 21 lipca 2005 r. w sprawie C-130/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Transport lądowy — Rozporządzenie (WE) nr 1172/98 — Sprawozdanie statystyczne w odniesieniu do transportu drogowego rzeczy)	1
2005/C 243/03	Sprawa C-197/05 P: Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) z dnia 28 lutego 2005 r. w sprawie T-445/04 Energy Technologies ET SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) była Aparellaje eléctrico, SL, wniesione przez Energy Technologies ET SA w dniu 4 maja 2005 r.	2
2005/C 243/04	Sprawa C-229/05 P: Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 15 lutego 2005 r. w sprawie T-229/02 Kurdistan Workers' Party (PKK) i Kurdistan National Congress (KNK) przeciwko Radzie Unii Europejskiej, wspieranej przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz przez Komisję Wspólnot Europejskich, wniesione przez Osmana Ocalana działającego w imieniu Kurdistan Worker's Party (PKK) oraz Serifa Vanley'a działającego w imieniu Kurdistan National Congress (KNK) w dniu 18 maja 2005 r.	2
2005/C 243/05	Sprawa C-259/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Rechtbank Rotterdam z dnia 8 czerwca 2005 r. w postępowaniu karnym przeciwko OMNI Metal Service	3
2005/C 243/06	Sprawa C-266/05 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 26 kwietnia 2005 r. w sprawach połączonych T-110/03, T-150/03 i T-405/03 Jose Maria Sison przeciwko Radzie Unii Europejskiej, wniesione przez Josego Marię Sisona w dniu 27 czerwca 2005 r.	4

2005/C 243/07	Sprawa C-268/05 P: Odwołanie złożone w dniu 27 czerwca 2005 r. przez Giorgio Lebedefa od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) z dnia 12 kwietnia 2005 r. w sprawie T-191/02 Giorgio Lebedef przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	5
2005/C 243/08	Sprawa C-273/05 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (trzecia izba) z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie T-260/03 Celltech R&D Ltd przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) w dniu 5 lipca 2005 r.	6
2005/C 243/09	Sprawa C-278/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem High Court of Justice (England and Wales), Chancery Division, wydanym dnia 22 czerwca 2005 r., w sprawie Carol Marilyn Robins i John Burnett przeciwko Secretary of State for Work and Pensions	7
2005/C 243/10	Sprawa C-281/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Bundesgerichtshof z dnia 2 czerwca 2005 r. w sprawie Montex Holdings Ltd. przeciwko Diesel S.p.A.	7
2005/C 243/11	Sprawa C-285/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Symvoulío tis Epikrateias z dnia 10 maja 2005 r. w sprawie Enosis Efopliston Aktoploías, ANEK, Minoíkes Grammes, N.E. Lesvou i Blue Star Ferries przeciwko Ypourgos Emporikis Naftílias i Ypourgos Aígaiou	8
2005/C 243/12	Sprawa C-292/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Efetio Patron (sądu apelacyjnego w Patras) z dnia 8 czerwca 2005 r. w sprawie Irini Lekhoritou, V. Karkoulías, G. Pavlopoulos, P. Bratsikas, D. Sotiropoulos i G. Dimopoulos przeciwko Republice Federalnej Niemiec	8
2005/C 243/13	Sprawa C-299/05: Skarga wniesiona w dniu 26 lipca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie	9
2005/C 243/14	Sprawa C-300/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Bundesfinanzhof z dnia 17 maja 2005 r. w sprawie Hauptzollamt Hamburg-Jonas przeciwko ZVK Zuchtvieh-Kontor GmbH	9
2005/C 243/15	Sprawa C-305/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony wyrokiem Cour d'arbitrage (Belgia) z dnia 13 lipca 2005 r. w sprawach Ordre des barreaux francophones et germanophones, Ordre français des avocats du barreau de Bruxelles przeciwko Conseil des ministres i Ordre des barreaux flamands oraz Ordre néerlandais des avocats du barreau de Bruxelles przeciwko Conseil des ministres	10
2005/C 243/16	Sprawa C-308/05: Skarga wniesiona w dniu 4 sierpnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów	10
2005/C 243/17	Sprawa C-309/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunale di Bergamo z dnia 28 czerwca 2005 r. w sprawie D.I.A. s.r.l. w likwidacji przeciwko Cartiere Paolo Pigna s.p.a.	11
2005/C 243/18	Sprawa C-310/05: Skarga wniesiona w dniu 8 sierpnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga	11
2005/C 243/19	Sprawa C-311/05 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (trzecia izba) z dnia 11 maja 2005 r. w sprawach połączonych od T-160/02 do T-162/02 Naipes Heraclio Fournier S.A. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), w której brała udział w charakterze interwenienta France Cartes SAS, wniesione przez Naipes Heraclio Fournier S.A. w dniu 8 sierpnia 2005 r.	11

2005/C 243/20

Sprawa C-312/05 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 25 maja 2005 r. w sprawie T-288/03 TeleTech Holdings, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), w której brała udział w charakterze interwenienta Teletech International, S.A., wniesione przez TeleTech Holdings, Inc. w dniu 8 sierpnia 2005 r. 12

II Akty przygotowawcze

.....

III Powiadomienia

2005/C 243/21

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* Dz.U. C 229 z 17.9.2005. 13

I

(Informacje)

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

WYROK TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 7 lipca 2005 r.

w sprawie C-5/03 **Republika Grecka przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich** ⁽¹⁾**(EFOGR — Wykluczenie niektórych wydatków — Owoce i warzywa — Pomarańcze — Premie za zwierzęta — Bydło — Owoce i kozy)**

(2005/C 243/01)

(Język postępowania: grecki)

W sprawie C-5/03 mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 230 WE, wniesioną w dniu 3 stycznia 2003 r., **Republika Grecka** (pełnomocnicy: S. Charitaki i E. Svolopoulou) przeciwko **Komisji Wspólnot Europejskich** (pełnomocnicy: M. Condou-Durande wspierana przez N. Korogiannakis, dikigoros), Trybunał (trzecia izba), w składzie: A. Rosas (sprawozdawca), prezes izby, A. Borg Barthet, J.-P. Puissechot, J. Malenovský i U. Löhmus, sędziowie, rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: L. Hewlett, główny administrator, wydał w dniu 7 lipca 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Stwierdza się nieważność decyzji Komisji Wspólnot 2002/881/WE z dnia 5 listopada 2002 r. o wykluczeniu z finansowania wspólnotowego pewnych wydatków poczynionych przez Państwa Członkowskie z Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) w części, w której wyklucza ona z finansowania wspólnotowego 2 % wydatków dokonanych w sektorze owoców i warzyw.
2. W pozostałym zakresie skarga Republiki Greckiej zostaje oddalona.
3. Republika Grecka poniesie w dwóch trzecich koszty Komisji Wspólnot Europejskich.
4. W pozostałej części każda ze stron poniesie własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 55 z 8.3.2003

WYROK TRYBUNAŁU

(piąta izba)

z dnia 21 lipca 2005 r.

w sprawie C-130/04 **Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej** ⁽¹⁾**(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Transport lądowy — Rozporządzenie (WE) nr 1172/98 — Sprawozdanie statystyczne w odniesieniu do transportu drogowego rzeczy)**

(2005/C 243/02)

(Język postępowania: grecki)

W sprawie C-130/04 mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 11 marca 2004 r., **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnik: D. Triantafyllou) przeciwko **Republice Greckiej**, (pełnomocnik: S. Chala), Trybunał (piąta izba), w składzie: R. Silva de Lapuerta, prezes izby, R. Schintgen i J. Klučka (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 21 lipca 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Nie przekazując co kwartał do Urzędu Statystycznego Wspólnot Europejskich (Eurostat) danych statystycznych dotyczących transportu drogowego rzeczy, w latach 1999-2002, zgodnie z wymogami rozporządzenia Rady (WE) nr 1172/98 z dnia 25 maja 1998 r. w sprawie sprawozdań statystycznych w odniesieniu do transportu drogowego rzeczy, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tego rozporządzenia.
2. Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 106 z 30.04.2004.

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) z dnia 28 lutego 2005 r. w sprawie T-445/04 Energy Technologies ET SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), w której drugą stroną w postępowaniu przed Izłą Odwoławczą Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) była Aparellaje eléctrico, SL, wniesione przez Energy Technologies ET SA w dniu 4 maja 2005 r.

(Sprawa C-197/05 P)

(2005/C 243/03)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 4 maja 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Energy Technologies ET SA z siedzibą w Fryburgu (Szwajcaria), reprezentowanej przez A. Boman, od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) z dnia 28 lutego 2005 r. w sprawie T-445/04⁽¹⁾ Energy Technologies ET SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), w której drugą stroną w postępowaniu przed Izłą Odwoławczą Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) była Aparellaje eléctrico, SL.

Wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału o:

1. uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Pierwszej Instancji celem orzeczenia w przedmiocie znaku towarowego;
2. wyznaczenie dodatkowego terminu sześciu miesięcy celem umożliwienia dokonania oceny potrzeby dalszego uzasadnienia niniejszego odwołania i, ewentualnie, przedstawienia opinii biegłego.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonym postanowieniu Sąd Pierwszej Instancji odrzucił skargę, gdyż Energy Technologies ET SA nie była reprezentowana przez adwokata lub radcę prawnego, zgodnie z art. 19 Statutu Trybunału Sprawiedliwości.

Wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd Pierwszej Instancji dokonał niewłaściwej wykładni art. 19 Statutu Trybunału Sprawiedliwości i w sposób błędny orzekł, że wnosząca odwołanie nie była reprezentowana przez adwokata lub radcę prawnego w rozumieniu tego przepisu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 182 z 23.7.2005, str. 36

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 15 lutego 2005 r. w sprawie T-229/02 Kurdistan Workers' Party (PKK) i Kurdistan National Congress (KNK) przeciwko Radzie Unii Europejskiej, wspieranej przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz przez Komisję Wspólnot Europejskich, wniesione przez Osmana Ocalana działającego w imieniu Kurdistan Worker's Party (PKK) oraz Serifa Vanley'a działającego w imieniu Kurdistan National Congress (KNK) w dniu 18 maja 2005 r.

(Sprawa C-229/05 P)

(2005/C 243/04)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 18 maja 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Osmana Ocalana działającego w imieniu Kurdistan Worker's Party (PKK) oraz Serifa Vanley'a działającego w imieniu Kurdistan National Congress (KNK), z siedzibami w Brukseli, Belgia, reprezentowanych przez M. Mullera i E. Grievesa, barristers, pod kierownictwem J.G. Pierce, solicitor, od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 15 lutego 2005 r. w sprawie T-229/02⁽¹⁾ Kurdistan Workers' Party (PKK) i Kurdistan National Congress (KNK) przeciwko Radzie Unii Europejskiej, wspieranej przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz przez Komisję Wspólnot Europejskich.

Wnoszący odwołanie zwracają się do Trybunału o:

1. stwierdzenie dopuszczalności skargi złożonej przez Osmana Ocalana w imieniu organizacji znanej wcześniej jako PKK;
2. stwierdzenie dopuszczalności skargi złożonej przez Serifa Vanley'a w imieniu organizacji znanej wcześniej jako KNK;
3. zasądzenie kosztów związanych z postępowaniem w przedmiocie dopuszczalności.

Zarzuty i główne argumenty:

Pierwsza ze skarżących odwołuje się od ww. orzeczenia powołując się na następujące podstawy:

Twierdzi ona, że orzeczenie obarczone jest błędem z uwagi na to, że Sąd Pierwszej Instancji miał już okazję uznać, iż pierwsza ze skarżących istnieje i posiada wymaganą zdolność sądową, jak również może ustanawiać pełnomocników i przedstawiać argumenty. Z akt sprawy wynika, że pełnomocnictwo udzielone przez pierwszą ze skarżących było w pełni zgodne z wymogami art. 44 regulaminu Sądu Pierwszej Instancji w zakresie pełnomocnictw. Ani pozwana ani Sąd nie zakwestionowały tego pełnomocnictwa na podstawie normalnych zasad dotyczących udzielenia ważnego pełnomocnictwa przy okazji doręczania odpisu skargi pozwanej.

Zarzut pozwanej dotyczący braku zdolności sądowej z powodu rzekomego rozwiązania PKK sprzeczny jest z art. 114 § 1 (dawny art. 91) regulaminu Sądu, ponieważ odnosi się do merytorycznej strony skargi. Reasumując, zarzut nie powinien być być rozpatrywany na etapie rozstrzygnięcia o dopuszczalności skargi.

Podobnie, stwierdzenie przez Sąd, że pierwsza ze skarżących nie ma zdolności sądowej, wydane na podstawie wstępnej oceny twierdzeń skarżącej co do jej rozwiązania, stanowi w istocie niezgodne z prawem orzeczenie co do meritum sprawy, które nie powinno być wydane na tym etapie postępowania. Decyzja taka sprzeczna jest z wcześniejszym stwierdzeniem Sądu, zgodnie z którym nie należy do niego wypowiedzanie się w kwestii „rzeczywistego istnienia” PKK na etapie badania dopuszczalności skargi.

Stanowisko Sądu w sprawie twierdzeń pierwszej ze skarżących dotyczących jej rozwiązania jest zresztą błędne. Bliższa analiza oświadczenia Osmana Ocalana pozwala stwierdzić, że nie doszło do całkowitego rozwiązania PKK. Mogła ona nadal podważać zastosowaną proskrypcję.

Nawet przy założeniu, że Sąd — w oparciu o bezwarunkowe oświadczenie o rozwiązaniu — zajął słuszne stanowisko w kwestii sytuacji pierwszej skarżącej, to jednak wciąż otwarta była kwestia pozostałych w mocy praw, w tym prawa do skutecznego środka zaskarżenia w celu podważenia zastosowanej proskrypcji, którą należało rozstrzygnąć na kolejnym etapie postępowania.

W odwołaniu podniesiono również, że zastosowane przez Sąd kryteria dotyczące dopuszczalności, w tym „zdolności sądowej” oraz tego, czy sporne decyzje dotyczą pierwszej skarżącej „indywidualnie i bezpośrednio” były zbyt restryktywne jak na sprawę, w której chodziło o podstawowe wolności. Wąskie i restryktywne kryteria zastosowane przez Sąd naruszają w szczególności art. 6, 13 i 34 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka oraz powstałe wokół niej orzecznictwo w zakresie zdolności sądowej.

Ponadto, niezależnie od kryteriów, które należało zastosować, całkowite uniemożliwienie skarżącemu dochodzenia swoich praw w sprawie, w której zarzuca się naruszenie praw podstawowych, wyłącznie na podstawie wstępnej oceny jego twierdzeń, jest dyskryminujące, nieproporcjonalne i sprzeczne z prawem naturalnym.

Druga ze skarżących stwierdza, że Sąd Pierwszej Instancji zastosował niewłaściwe kryteria dopuszczalności skargi oraz niesłusznie założył, że PKK już nie istnieje, co przesądziło o odrzuceniu skargi z powodu jej niedopuszczalności.

(¹) Dz.U. C 143 z 11.6.2005, str. 34.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Rechtbank Rotterdam z dnia 8 czerwca 2005 r. w postępowaniu karnym przeciwko OMNI Metal Service

(Sprawa C-259/05)

(2005/C 243/05)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 20 czerwca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Rechtbank Rotterdam z dnia 8 czerwca 2005 r. w postępowaniu karnym przeciwko OMNI Metal Service.

Rechtbank Rotterdam zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy odpady kabli, których niniejsza sprawa dotyczy (częściowo o średnicy 15 cm) można sklasyfikować jako „złom elektroniczny, np. przewody itp.” zgodnie z kodem GC 020 zielonego wykazu? (¹)
2. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy zestawienie materiałów z zielonego wykazu, które samo w sobie nie znajduje się w tym wykazie można lub też należy traktować jako materiał z zielonego wykazu i czy to zestawienie materiałów może być przewożone w celu odzysku, nie podlegając przy tym procedurze zgłoszenia?
3. Czy w związku z tym wymagane jest, by odpady te były oferowane lub przewożone oddzielnie?

(¹) Załącznik II do rozporządzenia Rady (EWG) nr 259/93 z dnia 1 lutego 1993 r. w sprawie nadzoru i kontroli przesyłania odpadów w obrębie, do Wspólnoty Europejskiej oraz poza jej obszar (Dz.U. 1993 L 30, str. 1)

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 26 kwietnia 2005 r. w sprawach połączonych T-110/03, T-150/03 i T-405/03 Jose Maria Sison przeciwko Radzie Unii Europejskiej, wniesione przez Josego Marię Sisona w dniu 27 czerwca 2005 r.

(Sprawa C-266/05 P)

(2005/C 243/06)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 27 czerwca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Josego Marii Silona, zamieszkałego w Utrechcie, Niderlandy, reprezentowanego przez J. Fermona, A. Compté'a, H. Schultza i D. Gursesę, lawyers, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 26 kwietnia 2005 r. w sprawach połączonych T-110/03, T-150/03 i T-405/03 ⁽¹⁾ Jose Maria Sison przeciwko Radzie Unii Europejskiej.

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sadu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 26 kwietnia 2005 r. w sprawach połączonych T-110/03, T-150/03 i T-405/03.
- stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 230 WE następujących aktów: a) decyzji Rady z dnia 27 lutego 2003 r. (06/c/01/03) stanowiącej odpowiedź, przyjętą przez Radę w dniu 27 lutego 2003 r., na potwierdzający wniosek Jana Fermona przesłany faksem w dniu 3 lutego 2003 r. na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽²⁾, doręczoną pełnomocnikowi wnoszącego odwołanie w dniu 28 lutego 2003 r.; b) decyzji Rady z dnia 21 stycznia 2003 r. (41/c/01/02) stanowiącej odpowiedź, przyjętą przez Radę w dniu 21 stycznia 2003 r., na potwierdzający wniosek Jana Fermona przesłany faksem w dniu 11 grudnia 2002 r. na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, doręczoną pełnomocnikowi wnoszącego odwołanie w dniu 23 stycznia 2003 r.; oraz c) decyzji Rady z dnia 2 października 2003 r. (36/c/02/03) stanowiącej odpowiedzi przyjętej przez Radę w dniu 2 października 2003 r. na potwierdzający wniosek Jana Fermona o udzielenie dostępu do dokumentów, przesłany Radzie faksem w dniu 5 września 2003 r. na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 i zarejestrowany w Sekretariacie Generalnym Rady w dniu 8 września 2003 r.

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi, że wyrok Sądu Pierwszej Instancji należy uchylić z następujących względów:

1. Naruszenie art. 220, 225 i 230 WE, ogólnej zasady prawa wspólnotowego wyrażonej w art. 6 i 13 EKPCz oraz prawa do obrony.

Sąd Pierwszej Instancji zbyt ogranicza zakres swojego badania zgodności z prawem, nie ustosunkowując się do argumentów wnoszącego odwołanie.

2. Naruszenie prawa dostępu do dokumentów (art. 1 akapit drugi EU oraz art. 6 ust. 1 EU oraz art. 255, art. 4 ust. 1 lit. a), art. 4 ust. 6, art. 220, 225 i 230 WE).

Analiza dokonana przez Sąd Pierwszej Instancji prowadzi w rzeczywistości do pełnej dyskrecjonalności Rady i całkowitego zanegowania prawa dostępu do dokumentów.

3. Naruszenie obowiązku uzasadnienia (art. 253 WE) oraz art. 220, 225 i 230 WE.

Analiza dokonana przez Sąd Pierwszej Instancji prowadzi do zanegowania obowiązku uzasadnienia i narusza art. 253 WE.

4. Naruszenie prawa dostępu do dokumentów (art. 1 akapit drugi, art. 6 ust. 1 EU, art. 255 WE) oraz art. 6 ust. 2 EKPCz i zasady domniemania niewinności oraz art. 13 EKPCz ustanawiającego prawo do skutecznego środka odwoławczego w przypadku naruszeń praw wyrażonych w EKPCz.

Sąd Pierwszej Instancji w sposób dyskrecjonalny ogranicza przedmiot sporu.

5. Naruszenie prawa dostępu do dokumentów i art. 1 akapit drugi, art. 6 ust. 1 EU, art. 255 WE oraz art. 4 ust. 5 i art. 9 ust. 3 rozporządzenia Rady nr 1049/2001.

Sąd Pierwszej Instancji w sposób błędny dokonał wykładni i zastosowania art. 4 i 9 rozporządzenia Rady nr 1049/2001.

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 9.7.2005, str. 15

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji

Odwołanie złożone w dniu 27 czerwca 2005 r. przez Giorgio Lebedefa od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) z dnia 12 kwietnia 2005 r. w sprawie T-191/02 Giorgio Lebedef przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-268/05 P)

(2005/C 243/07)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 27 czerwca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Giorgio Lebedefa, reprezentowanego przez adwokatów G. Bouneou i F. Frabetti, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (pierwsza izba) z dnia 12 kwietnia 2005 r. w sprawie T-191/02 Giorgio Lebedef przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

Uchylenie wyroku Sądu z dnia 12 kwietnia 2005 r. w sprawie T-191/02 Giorgio Lebedef, urzędnik Komisji Wspólnot Europejskich, zamieszkały w Senningerbergu (Luksemburg), reprezentowany przez adwokatów G. Bounéou i F. Frabetti, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: J. Currall, z adresem do doręczeń w Luksemburgu) mającej za przedmiot wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 5 grudnia 2001 r., w której odstąpiła ona od porozumienia ramowego z 20 września 1974 r., ponownie przyjęła zasady postępowania odnośnie ustalonych w dniu 19 stycznia 2000 r. między większością organizacji związkowych i zawodowych oraz administracją Komisji poziomów, instancji i procedur uzgodnień, zatwierdziła porozumienie z dnia 4 kwietnia 2001 r. dotyczące środków do dyspozycji przedstawicieli personelu, zatwierdziła zawarte w załączniku I do porozumienia ramowego z dnia 20 września 1974 r. postanowienia o strajkach, wezwała wiceprzewodniczącą Komisji Neila Kinnocka do podjęcia negocjacji z organizacjami związkowymi i zawodowymi oraz przyjęcia przez Komisję przed końcem marca 2002 r. nowego porozumienia ramowego oraz zawarcia w szeregu wymagających uzgodnień z organizacjami związkowymi i zawodowymi nowelizacji Regulaminu pracowniczego zmiany przewidującej możliwość przyjęcia regulaminu wyborczego w drodze referendum wśród personelu instytucji, oraz w zakresie, w jakim jest to niezbędne o stwierdzenie nieważności pisma Neila Kinnocka z dnia 22 listopada 2001 r. przesłanego do każdego z przewodniczących związków zawodowych z informacją o jego decyzji w przedmiocie zwrócenia się do Komisji o dokonanie w dniu 5 grudnia 2001 r. wypowiedzenia wspomnianego porozumienia ramowego z 20 września 1974 r. oraz o przyjęciu szeregu z powyżej wspomnianych postanowień, oraz o stwierdzenie nieważności decyzji E. Hålskova z dnia 6 grudnia 2001 r. w sprawie odmowy oddelegowania skarżącego na

misję w celu udziału w dniu 7 grudnia 2001 r. w uzgodnieniach dotyczących „zbiorczego pakietu projektów zmian Regulaminu pracowniczego”.

Zarzuty i główne argumenty:

Na poparcie żądania uchylenia zaskarżonego wyroku wnoszący odwołanie kwestionuje jego część czwartą, pkt 96-103. Konkretnie chodzi o dopuszczalność „(...) wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 5 grudnia 2001 r. w części, w której przyjęto w niej zasady postępowania w zakresie, w jakim odbierają one skarżącemu uprawnienia wynikające z porozumienia z dnia 4 kwietnia 2001 r.”.

Zasady postępowania, w zakresie, w jakim wykluczają z udziału w organach uzgodnieniowych związków zawodowy, który reprezentował w nich skarżący, wywiera wpływ na jego sytuację pozbawiając go uprawnień przysługujących mu jako przedstawicielowi związkowemu w tych organach (zob. podobnie wyrok z dnia 11 maja 1989 r. w sprawach połączonych 193/87 i 194/87 Maurissen i Union Syndicale przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu, Rec. str. 1045 oraz wyrok z dnia 14 lipca 1998 r. w sprawie T-42/97 Lebedef przeciwko Komisji, RecFP str. I-A-371 i II-1071, pkt 18-21). W związku z tym zasady postępowania naruszają jego interesy i powodują powstanie po jego stronie legitymacji do wniesienia skargi o stwierdzenie ich nieważności.

Wniosku tego nie podważa orzecznictwo zawarte w wyrokach Sądu z dnia 22 czerwca 1994 r. w sprawach połączonych T-97/92 i T-111/92 Rijnoudt i Hocken przeciwko Komisji, RecFP str. I-A-159 i II-511, pkt 82 i 86 oraz z dnia 15 lipca 1994 w sprawach połączonych T-576/93 do T-582/93 Browet i in. przeciwko Komisji, RecFP str. I-A-191 i II-619, pkt 44. Sytuacje rozpatrywane w tych sprawach różniły się bowiem od niniejszego sporu, gdyż tutaj uprawnienia wnoszącego odwołanie wynikają bezpośrednio z zasad gospodarowania środkami pieniężnymi i jakkolwiek zostały mu przyznane w celu ułatwienia udziału związku zawodowego w uzgodnieniach, podlegają procedurze spornej na podstawie Regulaminu pracowniczego, jako że wpływają bezpośrednio na jego własną sytuację prawną.

W zaskarżonym wyroku, w odniesieniu do wskazanej kwestii dopuszczalności, Sąd przyjął de facto, że A&D (związek zawodowy wnoszącego odwołanie) nie jest reprezentatywny. Wnoszący odwołanie kwestionuje to stanowisko, ponieważ w zasadach postępowania nie ustala się w sposób obiektywny reprezentatywności organizacji pracowniczych i popełniono oczywisty błąd w jej ocenie porównawczej. Co więcej, naruszono zasady równego traktowania i niedyskryminacji, prawo do obrony, obowiązek uzasadnienia, zakaz arbitralności w postępowaniu oraz art. 24 a Regulaminu pracowniczego.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (trzecia izba) z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie T-260/03 Celltech R&D Ltd przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) w dniu 5 lipca 2005 r.

(Sprawa C-273/05 P)

(2005/C 243/08)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 5 lipca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), reprezentowanego przez Arnaud'a Folliarda-Monguirala, działającego w charakterze pełnomocnika, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (trzecia izba) z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie T-260/03⁽¹⁾ Celltech R&D Ltd przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM).

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie T-260/03,
2. odrzucenie skargi wniesionej przez skarżącą w postępowaniu przed Sądem Pierwszej Instancji na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 19 maja 2003 r. (sprawa R 659/2002-2) w sprawie wniosku o rejestrację jako wspólnotowy znak towarowy słownego znaku towarowego CELLTECH,
3. obciążenie skarżącej w postępowaniu przed Sądem Pierwszej Instancji kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji i przed Trybunałem Sprawiedliwości.

W przypadku nieuwzględnienia przez Trybunał Sprawiedliwości wniesionego przez wnoszącego odwołanie tytułem głównym żądania zawartego w pkt 2, wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie T-260/03,
2. skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Pierwszej Instancji.

Zarzuty i główne argumenty

W odwołaniu do Trybunału Sprawiedliwości OHIM wnosi o uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji. OHIM podnosi, że orzeczenie Sądu Pierwszej Instancji narusza art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 40/94 i dotknięte jest brakiem przedstawienia właściwego uzasadnienia na poparcie ustaleń Sądu. Zarzut odwołania dzieli się na następujące części:

- chociaż Sąd Pierwszej Instancji uznał, że „przynajmniej jednym ze znaczeń słownego znaku towarowego CELLTECH jest »cell technology« (technologia komórkowa)”, to błędnie zażądał od Izby Odwoławczej wykazania „naukowego znaczenia technologii komórkowej” celem wyjaśnienia „w jakim zakresie terminy te informują o przeznaczeniu i charakterze towarów i usług objętych zgłoszeniem, w szczególności w jaki sposób owe towary i usługi miałyby mieć zastosowanie na gruncie technologii komórkowej lub w jaki sposób byłyby jej wynikiem”;
- Sąd Pierwszej Instancji niesłusznie nie wziął pod uwagę zasady, zgodnie z którą zwykła kombinacja elementów, z których każdy posiada charakter opisowy w odniesieniu do cech danych towarów i usług, pozbawiona jakiegokolwiek niezwykłej odmienności składniowej lub znaczeniowej pozostaje opisowa w odniesieniu do tych cech w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94;
- stwierdzenie Sądu, że ustalenie charakteru opisowego lub odróżniającego wymaga wyjaśnienia „zamierzonego przeznaczenia” danych towarów i usług jest błędne pod względem prawnym. Chociaż Sąd przyznał, że „technologia komórkowa” stanowi „zakres wykorzystania” omawianych towarów i usług, to w sposób błędny uznał, iż opis takiego „zakresu wykorzystania” nie jest wystarczający, aby ustalić, że oznaczenie CELLTECH ma charakter opisowy i w konsekwencji pozbawione jest charakteru odróżniającego;
- Sąd błędnie stwierdził, że opis procesu produkcyjnego, tudzież dostawy omawianych towarów lub świadczenia omawianych usług nie jest objęty zakresem stosowania art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94;
- Sąd nie przedstawił również uzasadnienia w zakresie tych ostatnich ustaleń.

⁽¹⁾ Dz.U. C 155 z 25.6.2005, str. 16

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem High Court of Justice (England and Wales), Chancery Division, wydanym dnia 22 czerwca 2005 r., w sprawie Carol Marilyn Robins i John Burnett przeciwko Secretary of State for Work and Pensions

(Sprawa C-278/05)

(2005/C 243/09)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 6 lipca 2005 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem High Court of Justice (England and Wales), Chancery Division, wydanym w dniu 22 czerwca 2005 r. w sprawie Carol Marilyn Robins i John Burnett przeciwko Secretary of State for Work and Pensions.

Court of Justice (England and Wales), Chancery Division zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy art. 8 ust. 1 dyrektywy 80/987/EWG⁽¹⁾ winien być interpretowany w ten sposób, że wymaga od Państw Członkowskich zapewnienia za pomocą wszelkich niezbędnych do tego środków, by opierające się na wysokości ostatniego wynagrodzenia prawa, nabyte przez pracowników z tytułu zakładowych lub międzyzakładowych uzupełniających systemów ubezpieczenia emerytalnego, były w całości finansowane przez Państwa Członkowskie w przypadku niewypłacalności ich własnego pracodawcy, gdy aktywa tych systemów nie wystarczają na zaspokojenie owych świadczeń?
2. W przypadku negatywnej odpowiedzi na pytanie pierwsze, czy transpozycja wymogów zawartych w art. 8 jest wystarczająca w przypadku takiego ustawodawstwa krajowego, jak opisane powyżej, obowiązujące w Zjednoczonym Królestwie?
3. W przypadku gdyby przepisy ustawodawcze Zjednoczonego Królestwa okazały się niezgodne z art. 8, to jakie kryterium powinien sąd krajowy zastosować celem określenia czy uchybienie prawu wspólnotowemu, które z tego wynika jest wystarczająco poważne, by powodować odpowiedzialność odszkodowawczą? W szczególności czy wystarczy proste uchybienie, by wykazać istnienie wystarczająco poważnego naruszenia, czy też powinno mieć miejsce oczywiste i ciężkie naruszenie przez Państwo Członkowskie granic kompetencji ustawodawczej, czy też należy zastosować inne kryterium, a jeżeli tak, to jakie?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady Wspólnot Europejskich 80/987/CEE z dnia 20 grudnia 1980 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy, Dz.U. L 283, str. 23.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Bundesgerichtshof z dnia 2 czerwca 2005 r. w sprawie Montex Holdings Ltd. przeciwko Diesel S.p.A.

(Sprawa C-281/05)

(2005/C 243/10)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 13 lipca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Bundesgerichtshof z dnia 2 czerwca 2005 r. w sprawie Montex Holdings Ltd. przeciwko Diesel S.p.A.

Bundesgerichtshof zwrócił się do Trybunału o wydanie orzeczenia w przedmiocie następujących kwestii dotyczących wykładni art. 5 ust. 1 i 3 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do znaków towarowych⁽¹⁾ oraz od art. 28 WE do art. 30 WE:

- a) Czy zarejestrowany znak towarowy przyznaje jego właścicielowi prawo zakazu tranzytu towarów opatrzonych oznaczeniem?
- b) W przypadku odpowiedzi twierdzącej: czy szczególna ocena może wynikać z faktu, że w państwie przeznaczenia w stosunku do oznaczenia nie przysługuje jakakolwiek ochrona?
- c) Czy należy — w przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie lit. a) i niezależnie od odpowiedzi udzielonej na pytanie lit. b) — dokonać rozróżnienia według tego, czy towar przeznaczony do Państwa Członkowskiego pochodzi z Państwa członkowskiego, Państwa stowarzyszonego, czy państwa trzeciego? Czy należy przy tym uwzględnić, że produkt został wytworzony w państwie pochodzenia zgodnie z prawem albo z naruszeniem obowiązującego w tym państwie prawa do znaku towarowego właściciela?

⁽¹⁾ Dz.U. L 40, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Symvoulio tis Epikrateias z dnia 10 maja 2005 r. w sprawie Enosis Efopliston Aktoploias, ANEK, Minoikes Grammes, N.E. Lesvou i Blue Star Ferries przeciwko Ypourgos Emporikis Naftilias i Ypourgos Aigaiou

(Sprawa C-285/05)

(2005/C 243/11)

(Język postępowania: grecki)

W dniu 15 lipca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Symvoulio tis Epikrateias z dnia 10 maja 2005 r. w sprawie Enosis Efopliston Aktoploias, ANEK, Minoikes Grammes, N.E. Lesvou i Blue Star Ferries przeciwko Ypourgos Emporikis Naftilias i Ypourgos Aigaiou.

Symvoulio tis Epikrateias zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- a) Czy zgodnie z art. 6 ust. 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3577/92 z dnia 7 grudnia 1992 r. dotyczącego stosowania zasady swobody świadczenia usług w transporcie morskim w obrębie Państw Członkowskich (kabotaż morski) (Dz.U. L 364) osoby fizyczne mogą kwestionować ważność przepisów wydanych przez ustawodawcę greckiego przed dniem 1 stycznia 2004 r. powołując się na to rozporządzenie?
- b) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: Czy art. 1, 2 i 4 rozporządzenia (EWG) nr 3577/92 zezwalają na wydanie przepisów krajowych, zgodnie z którymi armatorzy mogą prowadzić usługi kabotażu morskiego tylko na określonych ustalanych corocznie przez właściwe władze krajowe liniach i po uprzednim przyznaniu zezwolenia władz udzielanego w ramach systemu zezwoleń posiadającego następujące cechy: i) obejmuje bez wyjątku wszystkie linie obsługujące wyspy i ii) właściwe władze krajowe mają możliwość przyjęcia złożonego wniosku o zezwolenie na świadczenie usług transportu morskiego w ten sposób, że w ramach swojego uznania i bez wcześniejszego ustalenia stosowanych kryteriów dokonują jednostronnej zmiany elementów wniosku dotyczących częstotliwości i przerw transportu oraz taryfy opłat?
- c) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: Czy regulacja krajowa, na podstawie której armatorzy, którym administracja udzieliła zezwolenia na świadczenie usług transportu morskiego na określonej linii (po zatwierdzeniu ich odpowiedniego wniosku w niezmiennym formie

lub po zatwierdzeniu wniosku z określonymi, akceptowanymi przez armatora zmianami), są zobowiązani zasadniczo do obsługi danej linii morskiej bez przerwy przez cały roczny okres świadczenia usług i do złożenia przed rozpoczęciem świadczenia usług transportowych pisemnej gwarancji dotrzymania tego zobowiązania, która przy niedotrzymaniu lub nie dokładnym przestrzeganiu danych zobowiązań staje się wymagalna w całości lub w części, stanowi na podstawie art. 49 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską niedozwolone ograniczenie w swobodnym świadczeniu usług?

- d) Czy art. 5 ust. 2 i art. 6 ust. 3 lit. a), b), c), f) i g) dyrektywy Rady 98/18/WE z dnia 17 marca 1998 r. w sprawie reguł i norm bezpieczeństwa statków pasażerskich (Dz.U. L 144) w brzmieniu, które obowiązywało w okresie istotnym dla okoliczności sporu przed jej zmianą przez dyrektywę 2003/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 kwietnia 2003 r. (Dz.U. L 123), dopuszczają regulację krajową, która zakazuje w sposób bezwzględny wykorzystania w transporcie krajowym statków, które osiągnęły określony wiek?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Efetio Patron (sądu apelacyjnego w Patras) z dnia 8 czerwca 2005 r. w sprawie Irini Lekhoritou, V. Karkoulas, G. Pavlopoulos, P. Bratsikas, D. Sotiropoulos i G. Dimopoulos przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-292/05)

(2005/C 243/12)

(Język postępowania: grecki)

W dniu 20 lipca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Efetio Patron (sąd apelacyjny w Patras) z dnia 8 czerwca 2005 r. w sprawie Irini Lekhoritou, V. Karkoulas, G. Pavlopoulos, P. Bratsikas, D. Sotiropoulos i G. Dimopoulos przeciwko Republice Federalnej Niemiec.

Efetio Patron zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy roszczenia odszkodowawcze osoby fizycznej przeciwko państwu będącemu stroną Konwencji jako ponoszącemu odpowiedzialność cywilną za działania lub zaniechania jego sił zbrojnych należą do zakresu stosowania Konwencji Brukselskiej *ratione materiae* określonego w jej art. 1, w przypadku gdy rzeczony działania lub zaniechania, które wystąpiły w okresie będącej skutkiem agresji pozwanej okupacji wojskowej państwa zamieszkania skarżących są w oczywisty sposób sprzeczne z prawem wojennym i mogą zostać również uznane za zbrodnie przeciwko ludzkości?
2. Czy powołanie się na immunitet przez pozwane państwo jest zgodne z reżimem Konwencji Brukselskiej, skoro w przypadku jego uznania prowadziłyby to do wyłączenia możliwości stosowania Konwencji, w szczególności w odniesieniu do działań i zaniechań sił zbrojnych pozwanej, które miały miejsce przed wejściem w życie Konwencji, a mianowicie w latach 1941-1944?

Skarga wniesiona w dniu 26 lipca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie

(Sprawa C-299/05)

(2005/C 243/13)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 26 lipca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Denisa Martina i Marie-José Jonczy, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie nieważności przepisów załącznika I pkt 2 do rozporządzenia (WE) nr 647/2005 z dnia 13 kwietnia 2005 r. zmieniającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek oraz do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie oraz rozporządzenie Rady (EWG) nr 574/72 w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71⁽¹⁾ dotyczących rubryk W. Finlandia, pkt b), X. Szwecja, pkt c) i Y. Zjednoczone Królestwo, pkt d), e) i f);
2. obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Komisji, przyjmując rozporządzenie nr 647/05, prawodawca uwzględnił kryteria wypracowane przez Trybunał Sprawiedliwości w zakresie koordynacji specjalnych świadczeń o charakterze nieskładkowym. Prawodawca nie wyciągnął jednak z tych kryteriów wszystkich konsekwencji, zawierając w wykazie świadczeń pod W. Finlandia, pkt b), pod X. Szwecja, pkt c) i pod Y. Zjednoczone Królestwo, pkt d), e) i f) świadczenia, które mogą znaleźć się w załączniku IIa, a które według Komisji nie spełniają kryteriów właściwych „specjalnym” świadczeniom w rozumieniu art. 4 ust. 2a tego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 117 z 4.5.2005, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Bundesfinanzhof z dnia 17 maja 2005 r. w sprawie Hauptzollamt Hamburg-Jonas przeciwko ZVK Zuchtvieh-Kontor GmbH

(Sprawa C-300/05)

(2005/C 243/14)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 27 lipca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Bundesfinanzhof z dnia 17 maja 2005 r. w sprawie Hauptzollamt Hamburg-Jonas przeciwko ZVK Zuchtvieh-Kontor GmbH.

Bundesfinanzhof zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy czas załadunku i rozładunku należy do „czasu podróży” w rozumieniu punktu 48 ust. 4 lit. d) załącznika do dyrektywy 91/628/EWG⁽¹⁾ dotyczącej ochrony zwierząt podczas transportu (w brzmieniu zmienionym przez dyrektywę 95/29/EG⁽²⁾)?

⁽¹⁾ Dz.U. L 340, str. 17

⁽²⁾ Dz.U. L 148, str. 52

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony wyrokiem Cour d'arbitrage (Belgia) z dnia 13 lipca 2005 r. w sprawach *Ordre des barreaux francophones et germanophones, Ordre français des avocats du barreau de Bruxelles przeciwko Conseil des ministres i Ordre des barreaux flamands oraz Ordre néerlandais des avocats du barreau de Bruxelles przeciwko Conseil des ministres*

(Sprawa C-305/05)

(2005/C 243/15)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 29 lipca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony wyrokiem Cour d'arbitrage (Belgia) z dnia 13 lipca 2005 r. w sprawach *Ordre des barreaux francophones et germanophones, Ordre français des avocats du barreau de Bruxelles przeciwko Conseil des ministres i Ordre des barreaux flamands oraz Ordre néerlandais des avocats du barreau de Bruxelles przeciwko Conseil des ministres*

Cour d'arbitrage (Belgia) zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy art. 1 pkt 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/97/WE z dnia 4 grudnia 2001 r. zmieniającej dyrektywę Rady 91/308/EWG w sprawie zapobiegania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy⁽¹⁾ narusza prawo do rzetelnego procesu sądowego zagwarantowane w art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, a co za tym idzie — art. 6 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej, ponieważ nowy art. 2a, który został dodany w dyrektywie 91/208/EWG włącza prawników wykonujących wolne zawody — w tym także adwokatów — w zakres stosowania tej dyrektywy, której celem jest nałożenie na określone w niej osoby i instytucje obowiązku informowania władz właściwych ds. walki z praniem pieniędzy o każdym fakcie, który może świadczyć, iż pranie pieniędzy ma miejsce (art. 6 dyrektywy 91/308/EWG, zastąpiony przez art. 1 pkt 5 dyrektywy 2001/97/WE)?

⁽¹⁾ Dz. U. L 344 z 28.12.2001, str. 76.

Skarga wniesiona w dniu 4 sierpnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-308/05)

(2005/C 243/16)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 4 sierpnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Antonia Aresu i Huberta van Vlieta, działających w charakterze pełnomocników, przeciwko Królestwu Niderlandów.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 grudnia 2001 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów, a w każdym razie nie powiadamiając o nich Komisji, Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy;
- 2) obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Artykuł 21 dyrektywy stanowi, że Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania tej dyrektywy ze skutkiem od 15 stycznia 2004 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Komisja twierdzi, że Królestwo Niderlandów wciąż nie ustanowiło tych przepisów lub nie powiadomiło o nich Komisji.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunale di Bergamo z dnia 28 czerwca 2005 r. w sprawie D.I.A. s.r.l. w likwidacji przeciwko Cartiere Paolo Pigna s.p.a.

(Sprawa C-309/05)

(2005/C 243/17)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 4 sierpnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunale di Bergamo z dnia 28 czerwca 2005 r. w sprawie D.I.A. s.r.l. w likwidacji przeciwko Cartiere Paolo Pigna s.p.a.. Wniosek ten został już uprzednio przedstawiony przez Corte Suprema di Cassazione, sezione Lavoro, postanowieniem z dnia 18 października 2004 r., nr sprawy 20410 (¹).

(¹) Honyvem Informazioni Commerciali srl przeciwko Marielli De Zotti (C-465/04). Dz.U. C 31 z 05.02.2005, str. 4.

Skarga wniesiona w dniu 8 sierpnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-310/05)

(2005/C 243/18)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 8 sierpnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Marie-José Jonczy i Antonia Aresu, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2001/95/WE Parlamentu

Europejskiego i Rady z dnia 3 grudnia 2001 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów (¹) lub, w każdym razie, nie podając ich do wiadomości Komisji, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 21 ust. 1 tej dyrektywy;

2. obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wielkie Księstwo Luksemburga do tej pory nie podjęło środków, do których podjęcia było zobowiązane w celu wykonania przed dniem 15 stycznia 2004 r. dyrektywy 2001/95, a w każdym razie nie podało ich do wiadomości Komisji.

(¹) Dz.U. L 11 z 15.1.2002, str. 4.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (trzecia izba) z dnia 11 maja 2005 r. w sprawach połączonych od T-160/02 do T-162/02 Naipes Heraclio Fournier S.A. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), w której brała udział w charakterze interwenienta France Cartes SAS, wniesione przez Naipes Heraclio Fournier S.A. w dniu 8 sierpnia 2005 r.

(Sprawa C-311/05 P)

(2005/C 243/19)

(Język postępowania: hiszpański)

W dniu 8 sierpnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Naipes Heraclio Fournier S.A., reprezentowanej przez adwokatów E. Armijo Chávarriego i A. Castán Péreza-Gómeza, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (trzecia izba) z dnia 11 maja 2005 r. w sprawach połączonych T-160/02 do T-162/02 Naipes Heraclio Fournier S.A. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), w której w charakterze interwenienta brała udział France Cartes SAS.

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o wydanie wyroku uchylającego zaskarżony wyrok i uwzględniającego jej żądania.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie opiera się na trzech zarzutach:

Pierwszy zarzut dotyczy naruszenia przez drugą Izbę Odwoławczą zasady legalności i prawa do obrony przysługującego Naipes Fournier S.A. U podstaw zarzutu leży założenie, iż Sąd Pierwszej Instancji nie ograniczył się do zbadania zgodności z prawem zaskarżonej decyzji, lecz przeprowadził nową całościową ocenę sprawy wychodząc poza zakres zaskarżonych decyzji i konkretnych żądań strony skarżącej i interwenienta.

Drugi zarzut dotyczy naruszenia przez drugą Izbę Odwoławczą zasady legalności oraz art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 40/94⁽¹⁾. U podstaw zarzutu leży założenie, iż Sąd Pierwszej Instancji ponownie przekroczył granicę wykonywania swojej funkcji orzeczniczej poprzez sanowanie i naprawę za pomocą swojej własnej argumentacji błędów materialnych popełnionych przez drugą Izbę Odwoławczą w zakresie zastosowania zakazów wymienionych w art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 40/94 do znaków graficznych skarżącej.

Trzeci zarzut dotyczy braku uzasadnienia zaskarżonego wyroku zgodnie z art. 253 WE. U podstaw zarzutu leży założenie, iż w zaskarżonym wyroku nie wskazano w sposób jasny i nie budzący wątpliwości toku rozumowania, który pozwolił Sądowi na wyciągnięcie wniosku, iż graficzne znaki towarowe skarżącej mieszczą się w bezwzględnej podstawie odmowy rejestracji wymienionej w art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11 z 14.01.1994, str. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 25 maja 2005 r. w sprawie T-288/03 TeleTech Holdings, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), w której brała udział w charakterze interwenienta Teletech International, S.A., wniesione przez TeleTech Holdings, Inc. w dniu 8 sierpnia 2005 r.

(Sprawa C-312/05 P)

(2005/C 243/20)

(Język postępowania: hiszpański)

W dniu 8 sierpnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie TeleTech Holdings, Inc. reprezentowanej przez adwokatów E. Armijo Chávarriego i A. Castán Péreza-Gómeza, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 25 maja 2005 r. w sprawie T-288/03 TeleTech Holdings, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), w której w charakterze interwenienta brała udział Teletech International, S.A..

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o wydanie wyroku uchylającego zaskarżony wyrok i uwzględniającego jej żądania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie opiera się na dwóch zarzutach:

Pierwszy zarzut dotyczy naruszenia przez Sąd Pierwszej Instancji art. 52 rozporządzenia nr 40/94⁽¹⁾ (w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia) poprzez błędną wykładnię tego przepisu naruszającą zasadę porównania i współistnienia krajowych i wspólnotowych znaków towarowych. W tym samym zarzucie podnosi się, również na skutek błędnej wykładni, naruszenie art. 74 ww. rozporządzenia, a także naruszenie prawa do obrony strony wnoszącej odwołanie.

U podstaw drugiego zarzutu leży założenie, iż dokonana przez Sąd Pierwszej Instancji wykładnia art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 narusza prawo wskutek niepoprawnego zastosowania kryterium właściwego kręgu odbiorców w celu dokonania oceny istnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd pomiędzy obydwojma pozostającymi w konflikcie znakami towarowymi.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11 z 14.01.1994, str. 1).

III

(Powiadomienia)

(2005/C 243/21)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 229 z 17.9.2005.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 217 z 3.9.2005.

Dz.U. C 205 z 20.8.2005.

Dz.U. C 193 z 6.8.2005.

Dz.U. C 182 z 23.7.2005.

Dz.U. C 171 z 9.7.2005.

Dz.U. C 155 z 25.6.2005.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur/lex>

CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
